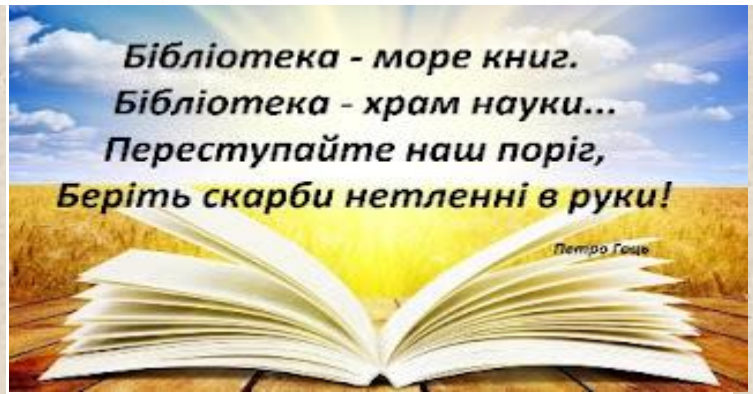




Презентація книги:
Віталій Карпенко «Люди, книги, автографи»

Наукова бібліотека

Ірпінь

2023

Віталій КАРПЕНКО



**ЛЮДИ, КНИГИ,
АВТОГРАФИ**

**Віталій Карпенко. Люди, книги, автографи. – К. :
Задруга, 2018. – 447 с.**



Віталій Карпенко – журналіст, публіцист, письменник, науковець, громадський діяч, головний редактор газети «Вечірній Київ (1985-2000 роки), був обраний народним депутатом Верховної Ради УРСР. Автор більше тридцяти книг і підручників. Віталій Карпенко у журналістській діяльності завжди відстоював правду – різку і неприємну, мабуть для багатьох.

Письменник Олександр Глушко вважає, що Віталієві Карпенку цією книгою вдалося зробити новий оригінальний жанр. Через автографи він зумів розкрити внутрішній світ, політичні погляди, показати дії багатьох людей: поетів, прозаїків, художників, вчених, військових, політиків.

Про кого пише Карпенко? Як сам автор зазначає, «чисельні виборці підписували і дарували мені свої книги. Їх назбиралася не одна сотня. Для цього видання я взяв частину - сімдесят п'ять персон,- сподіваюсь часом повернусь до решти.»

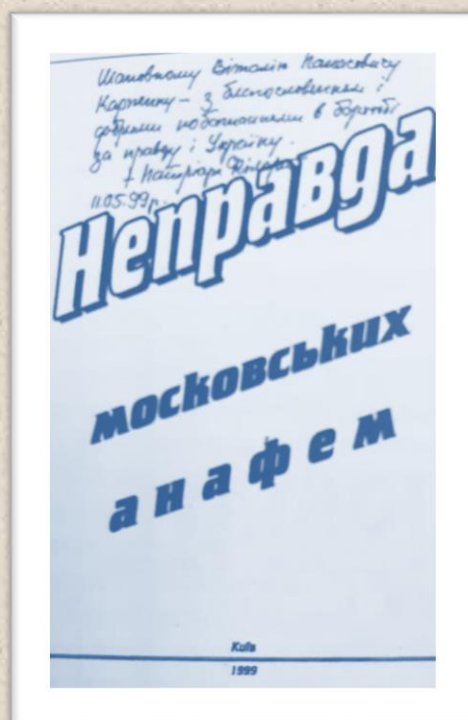
Знайомимо вас з уривками з цієї книги.





Відкриває книгу матеріал про очільника **Київського Патріарху Святійшого Філарета**. Про нього розповідається досить широко, що цілком виправдано – це видатна, не буде перебільшенням сказати – найвизначніша постать у духовному житті періоду Української незалежності. Проте, скориставшись відносною

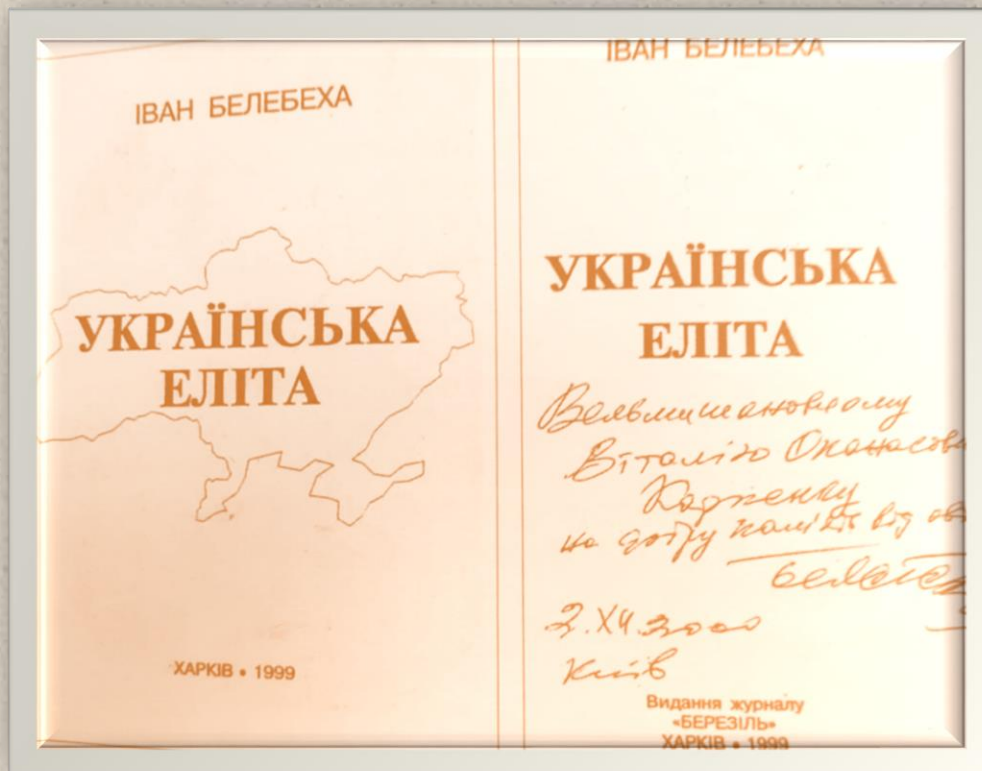
демократизацією в Радянському союзі та наростанням національно-визвольних рухів у тодішніх республіках, в тому числі й Україні, він став першим ворогом верхівки Московського патріархату, оскільки виступив за незалежність Української церкви від Москви. Після відновлення самостійної Української держави питання незалежності Української церкви постало ще з більшою гостротою. Він переклав українською Біблію, написав і підготував до друку кілька книг. У його книзі «Неправда московських анафем» розкривається суть московської пропаганди вираженої в чисельних так званих анафемах.

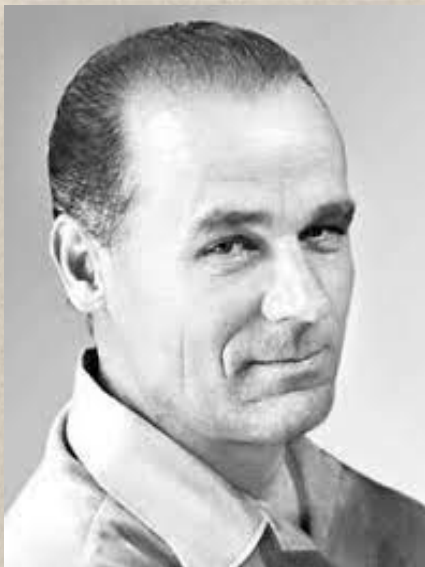




Іван Олексійович Белебеха очолював у Харківському державному університеті харчування і торгівлі спеціалізовану вчену раду, був членом спеціалізованих вчених рад з присудження наукових ступенів кандидатів і докторів наук. Сам мав вчене звання професора. Він автор понад 100 публікацій, серед яких 10 книжок з обліково-фінансової тематики. Він також написав понад десяток книг та низки статей, присвячених питанням української нації та її свободи. Серед них книга «Українська еліта» - універсальне глибоке дослідження. У ньому аналізуються проблеми розвитку української еліти від давніх часів до кінця

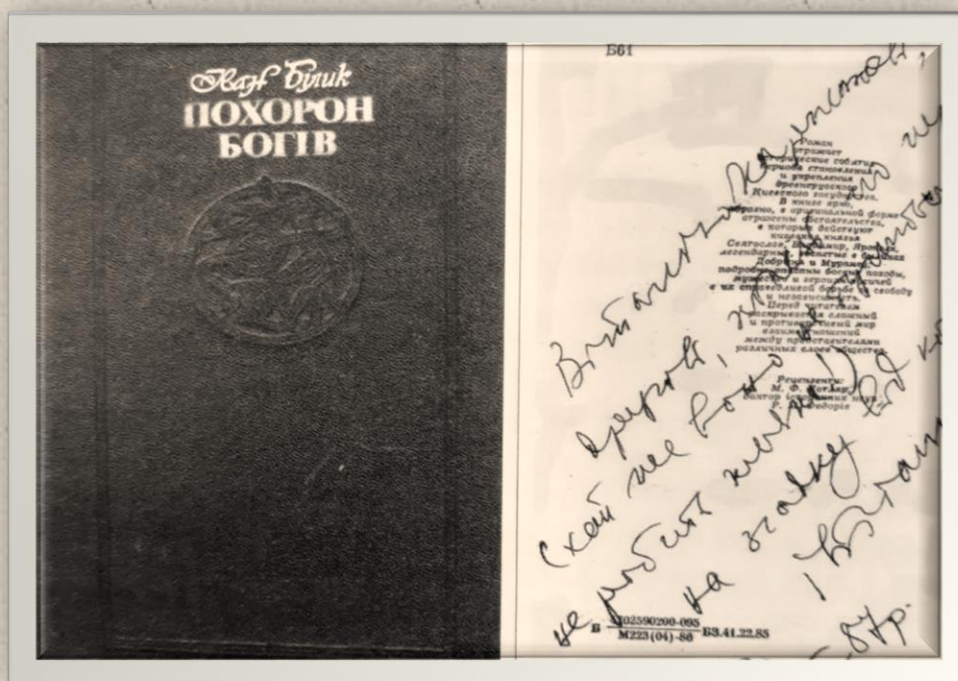
XX століття. Книга вийшла у 1999 році накладом 4000 примірників, але й на нинішні часи не втратила своєї актуальності та значення.





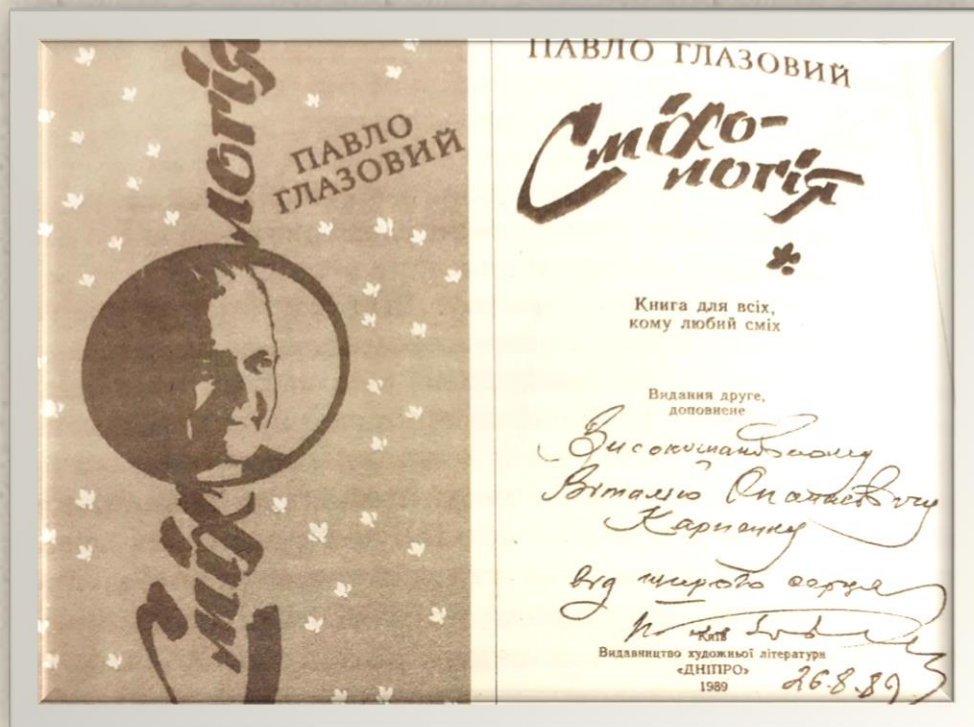
Іван Білик, виходець із села Градизьк (нинішня Полтавщина), за освітою журналіст, працював у редакціях республіканських часописів «Молодь України», «Літературна Україна». По закінченню факультету журналістики Київського університету, працював у редакціях газет. Одними з перших творів Івана Білика були романи «Меч Арєя» (1972) та «Похорон богів» (1986). Обидві книги відразу стали бестселерами. Але тодішня влада побачила в них крамолу. Книги були заборонені та вилучені з бібліотек, а нерозпродані примірники знищені. Прочитавши

роман «Похорон богів» я зрозумів, чому його влада визнала крамольним. Адже в ньому висвітлено історію саме давньоруської Київської держави, як нашу материзну, відображено обставини, в яких діяли відомі київські князі Святослав, Володимир, Святополк, українські герої, оспівані в билинах Добриня й Муромець, котрих Москва приписувала собі. І все це детально показано у їхній героїчній боротьбі за свободу і незалежність...





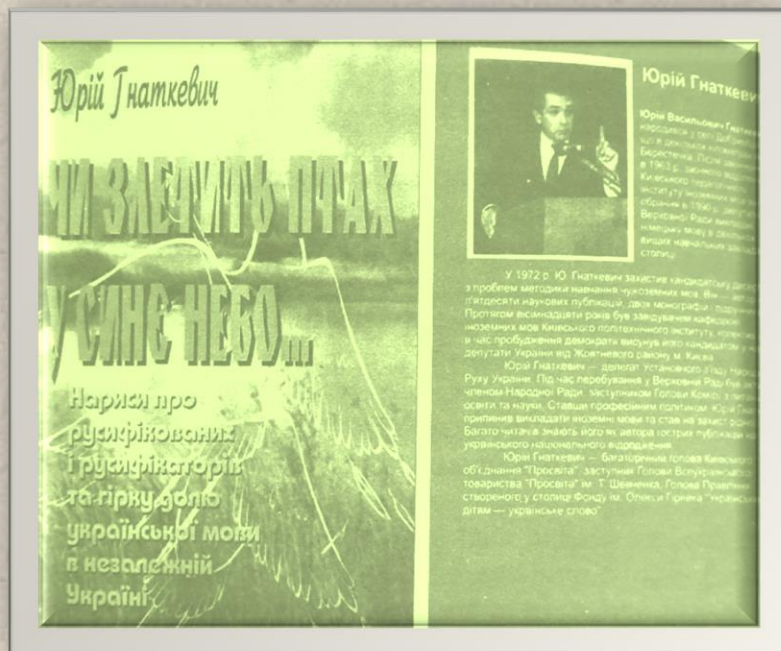
Павло Прокопович Глазовий - український поет, гуморист і сатирик. Народився у невеликому степовому селі Новоскелюватка на Миколаївщині в селі хлібороба. Закінчив філологічний факультет Київського педагогічного інституту і завжди був захоханим у літературу. Життя сатирика завжди не з медом. Під його критичним прицілом – найгірші вади суспільного життя, а отже – носії цих вад. А їм, носіям та їхнім прихвостням, це не до вподоби. Тому сам сатирик перебуває під прицілом тих, кого критикує. Глазовий пережив нелюбов радянської влади. Партія боялась гострого пера Глазового і тримала його увесь час під ковпаком. Та заборонити Павла Прокоповича не могли. Його усмішки дуже любив народ.





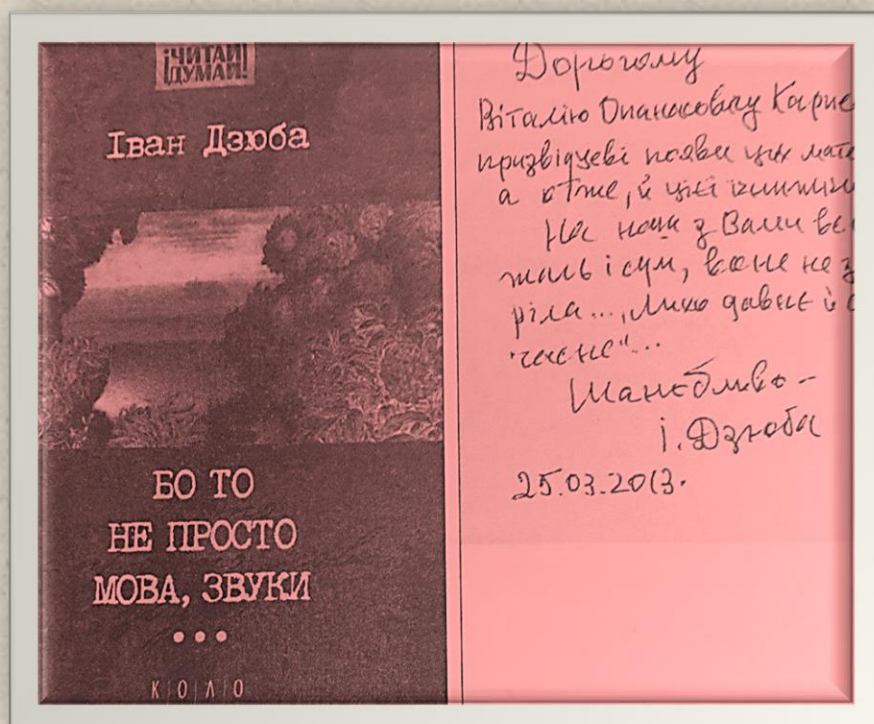
Нині ж мова про **Юрія Гнаткевича**. Доля його не проста. 1956 року вступив до Київського інституту іноземних мов, звідки був відрахований через його світоглядні погляди. 1958 року умовно засуджений за «антирадянську агітацію» (реабілітований 1994 року). Був обраний до Верховної Ради, де обіймав посаду заступника голови Комісії з питань народної освіти і науки. Найбільше його знають, як автора аналітичних матеріалів, що висвітлюють проблему відродження української мови у незалежній Україні. Саме ці публікації становлять

основу його книги «Чи злетить птах у синє небо...». Це слова із твору української школярки на вільну тему, яку вона присвятила проблемі відродження рідної української мови. І вона порівняла її з могутнім красивим птахом, що не може піднятись в небо, бо має перебите крило.





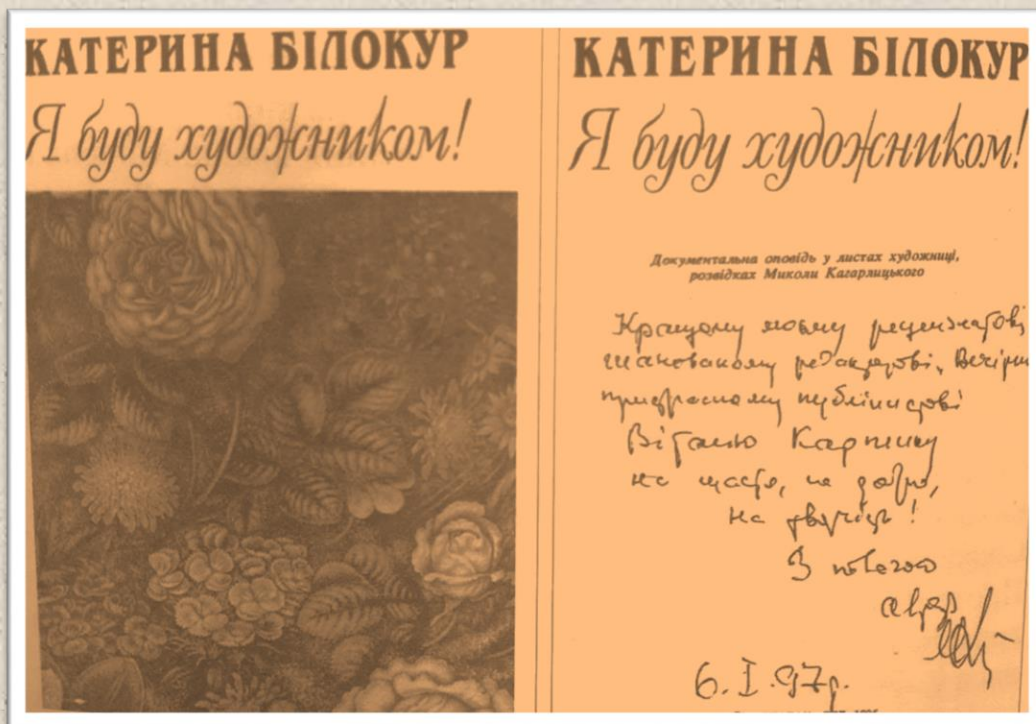
Іван Дзюба – відомий літератор, вчений, дисидент. Його називали «прапором шістдесятництва» та «совістю нації». Його праця «Інтернаціоналізм чи русифікація?», власноруч розіслана в усі найвищі інстанції в 1965 році мала ефект бомби: спочатку її намагалися спростувати, викликаючи автора на «профілактичні бесіди», щоб переконати в хибності його думок, пізніше - заборонити. Але ж у країні проголошена так звана «перестройка», на неї можна послатися і нею прикритися. І я ризикнув потелефонувати Дзюбі і відразу ж розкрив: «Чи не змогли б ви, Іване Михайловичу, написати для «Вечірнього Києва» статтю про сучасний стан української мови?». Дзюба відповів відверто: «Я-то зміг би написати, та чи змогли б ви її надрукувати?». На це я відповів твердо: «Надрукуємо!». Вчений вчасно виконав свою обіцянку. Публікація мала неймовірний успіх. У 1991 році Іванові Дзюбі була присуджена найпрестижніша Шевченківська премія - за серію публіцистичних виступів.





Микола Кагарлицький - відомий письменник, мистецтвознавець, критик і перекладач, член Національної спілки театральних діячів України (1979) та Національної спілки письменників України (1985). Патріот, громадський діяч, знаний подвижницькою діяльністю на ниві національної культури. Майстер витонченого і глибокого слова, пристрасний і щедрий душею, Микола Кагарлицький заслужено користувався любов'ю, повагою і шаною співвітчизників. Кожна його книжка була

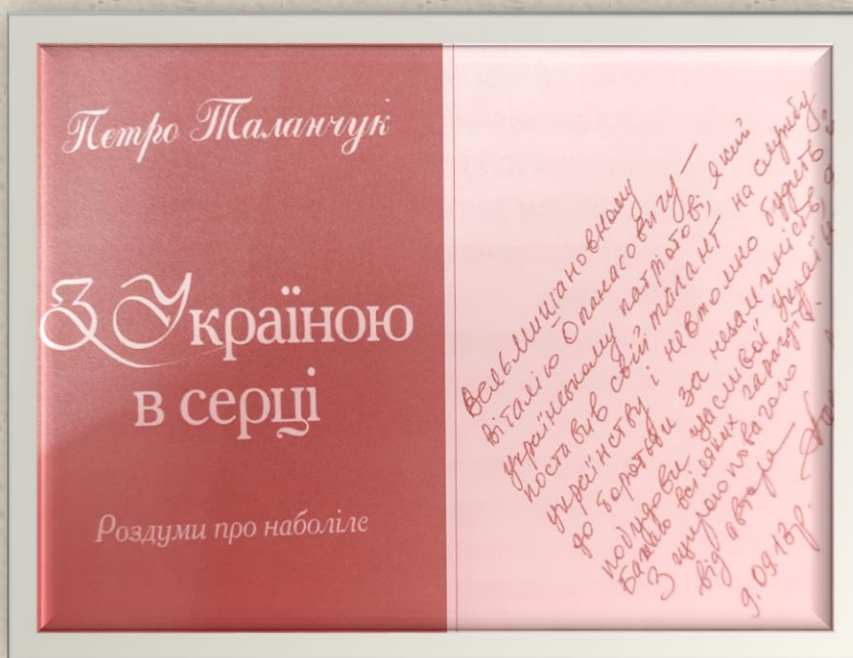
потрібна читачам, а тому ставала помітним явищем у культурному житті українського народу. Опублікував понад 300 праць про діячів культури і мистецтв, цикл досліджень «Генієм Шевченка опромінені». Його фундаментальним дослідженням є книга «Катерина Білокур. Я буду художником».





Петро Таланчук - постать, знана не лише в Україні, а й далеко за її межами. Якщо - доля, то не сліпий випадок, а тверда цілеспрямованість натури вивела звичайного сільського хлопчину на міністерські вершини. Якщо - обдарованість, то нею він скористався стовідсотково, що засвідчують його життєві досягнення. Ще б пак: понад 350 наукових праць, серед них - 16 монографій, підручників та навчальних посібників, 50 патентів та винаходів, науковий ступень доктора технічних наук.

Його патріотизм не показний, не для демонстрації, а органічно властивий від народження. Він глибоко знає історію, яка сягає у глибінь тисячоліть, пишається тим, що є українцем, і закликає молодь почуватись так само. Багато уваги у своїх статтях Петро Михайлович присвячує проблемам української мови. Саме поняття «націоналізм», він очищає від спотворення більшовицькою ідеологією, розцінює як патріотизм, любов до свого народу і своєї Батьківщини - тобто так, як сприймають його громадяни в демократичних країнах.



Шановні читачі !

*Якщо вас зацікавив матеріал перегляду,
звертайтеся до Наукової бібліотеки
у відділ комплектування (кім365),
де вам допоможуть підібрати
літературу на будь-яку тему
для наукових досліджень
чи духовного розвитку.*

